

Henris Peperis to neprašė.

Ir visai netroško.

Net savo sapnuose neregėjo.

Bet jis turėjo...

paslaptį.

Tai buvo tokia paslaptis, kurios sunku
nepastebėti. Tokia, kuri pati tave
susiranda, net jei nieko neieškai.
Tokia, kuri pagauna svajojant
apie

dinozaurus ir **vienaragius,**

apie mėgstamiausius
šokoladinius ledus
iš trijų rutuliukų.

Iš pradžių Henris negalėjo patikėti savo akimis. Pasitrynė jas ir pažvelgė dar kartą, kad įsitikintų, ar paslaptis tikra.

Taip, tikra.

Ji buvo didžiulė.

Patyliukais Henris išsliūkino
iš krūmų. Apsigręžė
ir nuskuodė taip greitai,
kiek tik kojos neša...

– Turiu kai ką!

Henris staiga įsiveržė vidun pro galines namo Nr. 25 duris ir išbėrė žodžius kaip žirnius nesuprantama tvarka:

– Yra. kažkas! Ten?

– Apie ką tu kalbi? – paklausė prie virtuvės stalo sėdintis senelis.

Henris pabandė dar kartą:

– Seneli... Yra kai kas.
Aš turiu. Tai!

Vis dėlto senelis suprato,
ką Henris nori pasakyti.

– Ak, vieną iš jų, ar ne? – jis patapšnojo
kėdę šalia savęs, kviesdamas Henriį
prisėsti. – Kartą ir aš turėjau. Kirbėjo
galvoje net kelias savaites! Bet juk žinai,
ką tavo mama pasakytų, ar ne?
„Šioje šeimoje nebus jokių
paslapčių!“ – senelis
pagrūmojo pirštu.

– Nė nežinau, ką su tuo daryti... Štai ir
viskas, – guodėsi Henris.

– Gali man papasakoti,
jeigu nori, – pasiūlė senelis.

– Bet, –
atsakė Henris, –

tave
tai gali
labai
pri-
slėgti!

– Didelė, ar ne? – paklausė senelis. – Na, jei šitaip nerimauji, geriau jau pasipasakok, bet tik tada, kai būsi pasirengęs. Arba... – jis trumpam stabtelėjo, – galėtum paslėpti tai po skrybėle. Kol nieko blogo nedarysi, ji niekam nepakenks.

– Po skrybėle? –
tarė Henris susimąstęs.

Tačiau yra viena bėda.

– Aš neturiu skrybėlės.

– TU
NETURI
SKRYBĖ-
LĖS?!

Senelis vos neužspringo
gerdamas kavą, net
dirbtiniai dantys iškrito
iš burnos.